

Z nás všech se vždycky nejhůř chovaly právě k tobě. Možná se to celé neseběhlo tak, jak jsi to viděla. Možná... se to ve skutečnosti nestalo," nadhodila Osta a obezřetně se na mě po očku podívala.

Nadechla jsem se, abych jí odpověděla, ale nic ze mě nevypadlo. Celé mi to připadalo tak opravdové, rozhodně to nebyly jenom příšerné výplody mojí mysli... že ne?

Osta si mě dlouze a hloubavě prohlížela, až mi přišlo, že se na mě dívá už celé hodiny. Pak se ale vedle mě posadila, protřela si oči a zhluboka se nadechla. „Fio... ne že bych ti nevěřila... přece jenom tě znám natolik dobře, že poznám, když mi říkáš pravdu. Jenom mi to celé vůbec nedává smysl. Viděla jsem je odtamtud odcházet. Několik hodin potom, co jsi zmizela.“

Mlčky jsme tam spolu zůstaly sedět a po nějaké době jsem na rameni ucítila Ostinu hlavu. Když usnula, začala zhluboka oddechovat.

Netrvalo dlouho a spánek přemohl i mě.

KAPITOLA 4

Řeka plynula líně a poklidně a na obzoru zářilo slunce. Sklopila jsem pohled níž a zadívala jsem se do jejích zpěněných peřejí, blyštících se v proudu tekoucím na jih.

Bylo časně zrána. Mraky se probáněly po obloze a propouštěly první pastelové paprsky vycházejícího slunce. Lehce pofukoval studený větřík, z něhož mi vyskočila husí kůže, jak se mi to ostatně ke konci jara dělo vždycky.

Opodál jsem zaslechla dusání vojenských bot, někdo vybíhal po schodech a jeho kroky zněly jako tlučení vojenského bubnu. Na okraji plošiny se objevila postava ve zbroji ozdobené znakem švedské gardy. Stálh se mi žaludek. Gardista vypadal úplně nenápadně, měl zlatavé vlasy a mrazivě modré oči. Ale když jsem spatřila, jak zlomyslně se usmívá, v ústech jsem ucítila hnilobnou pachut.

Tahle noční můra vždycky začínala děsně idylicky. Jen těžko byste si dokázali představit, že tenhle den skončí tak tragicky.

Opřela jsem se o zábradlí nad přebradou a zaměřila svou pozornost pod sebe, kde se z nedalekého lesíku vynořila sedmičlenná skupina. Pobíhali ve vysoké trávě, jejich smích rozčeřil ticho, pak se utábořili poblíž říčního břehu. Zděšeně jsem pozorovala, jak se pět z nich svléklo a postupně naskákalo do řeky.

Chtělo se mi křičet, ale hlas mi uvízl v krku, stála jsem tam jako solný sloup. Toužila jsem je vybědnout, ať odtamtud odejdou, ať vezmou noby na ramena a upalují zpátky do města. Ale zůstala jsem mučivě neschopná jakéhokoli pohybu či zvuku.

Blížícího se nebezpečí si nevšimnou včas. Až se otevrou propusti přebrady, až se k nim přilijí příval vody, už bude příliš pozdě. V žádném případě se nestihnou vrátit na břeh.

Nezbylo mi než bezmocně sledovat, jak se na mé nejlepší kamarády nese hněv přebrady na Spiritavě, který na ně vyslaly nenávistné ruce ovládající její stavidla.

Tahle noční můra patřila k těm, které jsem nesnášela ze všech nejvíc.